

DULCE
SANCTUAR

Cărți de

Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinței
Șoapta împăcării
O nouă speranță
Speranțele inimii
Cântul inimii mele
Când încolțește speranța
Curtând-o pe domnișoara Amsel
Sufletul meu cântă
Dulce sactuar

DULCE SANCTUAR

Kim Vogel

Roman

Sawyer

Oradea
2018

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *Sweet Sanctuary*
Copyright © 2013 by Kim Vogel Sawyer
By Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2018 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787
E-mail: edituralife@mail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Dulce sactuar / Kim Vogel Sawyer. - Oradea : Life, 2018

ISBN 978-606-8915-04-3

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru Kaisyn Faith

În clipa aceasta ești atât de liniștită în lumea ta mică.
Fie ca, pe măsură ce vei crește și „lumea” ta se va mări,
să îți afli mereu pacea și siguranța
în brațele lui Isus.

*„De la capătul pământului strig către Tine
cu inima mâhnită și zic:
Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge,
căci este prea înaltă pentru mine!”*

PSALM 61:2

1

QUEENS, NEW YORK

IULIE 1944

Mica Hatcher mai aruncă o privire peste scrisoare, cu inima bătând de două ori mai tare decât de obicei. „O glumă... Trebuie să fie o glumă.” Și totuși, nu era nimic amuzant în asta.

Cineva se lovi de spatele lui. El se scuză, ferindu-se din fața rafturilor pentru scrisori și sprijinindu-se de peretele opus, unde nu avea să încurce pașii celor care treceau pe acolo. Jumătate din populația din Queens părea să vină după scrisori în clipa aceea. Se scărpină în cap, încercând să priceapă motivul pentru care scrisoarea ajunsese în mâinile lui.

Se uită la semnătură. „N. Allan Eldredge.” Se încruntă și își scotoci mintea. Eldredge... Eldredge... Numele îi părea cunoscut. Apoi se lovi cu mâna peste frunte, amintirea lovindu-l precum ca un val. Lidia Eldredge, asistenta de la Schofield Station Hospital, cea care plecase devreme din Oahu, din pricina unei urgențe misterioase. O urgență care nu mai era un mister, datorită scrisorii.

Mica plecă iar ochii la scrisoare. Da, acum înțelegea. Nu era de mirare că Lidia se grăbise atât de tare să se întoarcă în State – la jumătatea contractului, din câte își amintea el. Pufni dezgustat. Știa că Lidia era puțin cam... ei bine, nestatornică... și oarecum

egoistă. Dar, cu toate păcatele Lidiei, el nu ar fi socotit-o niciodată o mincinoasă. Cum de inventase asemenea aiureli despre el?

Nu avea vreme pentru astfel de prostii în momentul acela – nu câta vreme Ieremia depindea de ajutorul său. După ce puse scrisorile celelalte în buzunarul de la jachetă, Mica părăsi holul înțesat de lume și se trânti pe o bancă din fier forjat ce se afla în fața poștei. În soarele amiezii ce îi încingea creștetul, el netezi scrisoarea pe cracul pantalonului și o citi încă o dată. Fără grabă. Se concentrează asupra fiecărui cuvânt, în căutarea unui înțeles ascuns printre rânduri.

Dr. Hatcher,

Sunt convins că, în acest moment, sunteți lămurit că ați evitat întru totul răspunderea pe care o aveți și că scrisoarea aceasta este o surpriză. Mi-a luat ceva vreme până să vă gădesc. Dar aceasta e o pricină de maximă însemnătate. E în joc viața unui copil. În calitate de bunic al copilului, nu îl pot lăsa să crească punându-și întrebarea de ce tatăl său a ales să îl abandoneze.

Prin urmare, solicit să vă respectați responsabilitatea față de copil. El și mama lui locuiesc împreună cu mine, în Boston. Vă las două săptămâni pentru a lua legătura cu mine. Dacă, până la încheierea acestei perioade, nu alegeți să vă faceți datoria față de fiul dumneavoastră, voi fi obligat să pornesc o acțiune legală. Vă încredințez că situația materială și influența îmi permit să mă asigur că nu vă veți neglija obligațiile în continuare. Vă îndemn – nu, insist – să veniți în cea mai mare grabă, cum se și cuvinte, la Boston ca să rezolvăm această problemă într-un mod onorabil.

N. Allan Eldredge

– Fiul meu? mormăi Mica în barbă, tot mai scandalizat.

Nu avea niciun fiu – nu era cu puțință! De ce, Doamne iartă-mă, ar spune Lidia părinților săi că el era tatăl copilului?

Îndoi scrisoarea și o îndesă repede înapoi în plic. Să facă un drum până la Boston nu era o problemă, se gândi el. Vor mai trece încă trei săptămâni până ce pachetul de la fratele lui va ajunge în New York.

Putea cheltui o parte din banii câștigați cu greu pe un bilet de tren și să fie acolo în mai puțin de două zile. Dar dacă se ducea însemna că recunoștea acuzația, ceea ce era de-a dreptul hilar. Și, totuși, cum să lase farsa aceea să continue?

Și ce era cu băiatul acela – cu fiul Lidiei? Probabil avea trei, patru ani, cu siguranță destul de mare ca să înțeleagă lipsa unui tată. Oare ce i se spusese copilului? Întrebările se tot învârtteau prin mintea lui Mica, la fel de haotic precum știrul sălbatic purtat de vânt pe preeria din Texas a copilăriei lui.

Apoi, altă amintire din copilărie – una plăcută – îi veni în minte. Vocea mamei se strecură în mintea lui.

„Fiule, orice vine în viața ta, Domnul nostru bun știe de dinainte că se va întâmpla și are o rezolvare în gândul Său. Pune-ți nădejdea în El să te îndrume.”

Poate scrisoarea îl luase pe Mica prin surprindere, însă nimic nu e o surpriză pentru Dumnezeu. Chiar acolo, pe bancă, sub cerul liber, închise ochii și vorbi în gând cu Tatăl Ceresc. Îi încredință situația aceea Domnului și un sentiment de pace se sălășlui în inima sa.

„Îți mulțumesc,” șopti el, deschizând ochii și concentrându-și iar atenția asupra traficului aglomerat din miez de zi. Luase hotărârea și avea încrederea că era cea bună. Va face călătoria până la Boston, îi va confrunța pe Lidia și pe părinții ei și va stăruii ca ea să spună adevărul. Mica nu era părintele aceluia copil. Simți un fior de compasiune pentru băiețel, însă nu era răspunderea lui, orice ar fi crezut tatăl Lidiei.

Cu cât omul își dădea mai repede seama de acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru toți. Mai cu seamă pentru Mica. Îi ajungeau problemele fratelui său. Își apăsă mâinile pe coapse și se ridică precum un om bătrân. Situația îl făcuse să se simtă mult mai în vârstă decât era la cei treizeci și șase de ani ai săi. Dar nu

cumva povara pe care el și Ieremia o purtau îi îmbătrânise cu cel puțin zece ani în fiecare din ultimii doi ani? Suspină adânc încă o dată și porni spre apartamentul lui mic și însingurat. Avea să dea câteva telefoane și să găsească un înlocuitor temporar la clinică. Nu putea lăsa în grija altcuiva răspunderea cealaltă. Va trebui să se întoarcă și să ia personal pachetul trimis de Ieremia. Dar, cât de curând, va bate la ușa Lidiei Eldredge și va pune capăt acestei povești neverosimile.

Mica îi mulțumi taximetristului cu un bacșiș generos și un zâmbet, apoi trânti ușa. Taxiul plecă, lăsându-l pe strada pavată din renumitul cartier al Bostonului, Back Bay, în fața unei clădiri luxoase și impunătoare, o casă înaltă, cu forme armonioase, care se învecina cu alte vile înalte, cu linii elegante și impozante.

Mica șuieră printre dinți – după câte se vedea, domnul Eldredge fusese precis în a-și descrie bogăția.

Păși în curtea ridicol de mică din fața casei și până nu ajunse aproape de treptele ce duceau la ușile duble de la intrare, nu îl văzu pe băiețelul care se pitea la umbră, lângă un tufiș, aflat sub un bovindou.

Mica se opri, privind lung. Așadar, el trebuie să fie copilul în discuție – cel despre care Lidia spunea că e fiul lui. Mica rămase locului, observând copilul care nu scotea o vorbă. Băiețelul stătea pe vine, sprijinit pe călcâie, cu fundul deasupra ierbii tăiate cu grijă, cu coatele strânse pe lângă coaste și cu mâinile împreunate în față. Părul lui – închis la culoare, care părea moale – se încârlionța deasupra gulerului și în jurul urechilor.

Se vedea limpede că era atent la ceva în iarbă, i se citea concentrarea pe față chiar și la umbră. Curiozitatea îl birui pe Mica și, în loc să urce scările, se lăsă pe vine lângă băiat.

– La ce te uiți?

Cu o mișcare înceată, copilul își puse un deget pe buze.

– Șșșș! Gâză.

Mica se uită atent printre firele răzlețite și zări ce capta atenția băiatului. Un gândac lucios și negru săpa de zor în pământ, între picioarele băiatului. Mica strânse buzele. Copilul se uită pieziș la Mica, pe sub niște gene dese, ce aproape îi ascundeau ochii căprui de privirea altora. Cu un deget scurt și gros el arată spre insectă.

– I-am puse numele Gâzi. O să fie gândacul meu de companie, dacă mama o să mă lase să îl păstrez.

– Gâzi e un nume bun.

Mica se uită mai bine la băiat. Era un copilandru frumușel, mic de statură, dar îndesat, cu trăsături fine și cu ochi expresivi. Își amintea că și Lidia avea ochi căprui, însă, în afară de acest lucru, nu vedea altă asemănare între copil și mama lui.

– Crezi c-are să fie fericit într-o cutie de pantofi? Nu am altceva în ce să-l pun.

Băiețelul ridică privirea spre el. Mica era oarecum măgulit că băiatul avea destulă încredere în el ca să îi ceară părerea. Se scărpină în cap gânditor, căutând un răspuns la întrebarea băiatului.

– Ei bine, răspunse el în cele din urmă, în timp ce băiatul aștepta răbdător, fără a se clinti din loc, cred că gândacii sunt mai fericiți când au iarbă și pământ pe care să fugă. O cutie de pantofi pare un loc destul de trist pentru o locuință.

Copilul făcu o față lungă.

– Adică zici c-ar fi trist în cutie? Se uită nelămurit la gândac, mișcându-și degetele în sus și în jos peste încheieturi. Nu vreau să-l fac trist. Nu-i distractiv să fii trist.

Mica se întreba ce tristeți îl învățaseră pe copil să fie atât de grijuliu cu un simplu gândac.

– Cele mai multe ființe sunt fericite în mediul lor natural.

Băiețelul încreți fruntea.

– Me... me... natoral ce?

Mica își înăbuși un hohot de râs.

– Mediul natural, repetă el, bucurându-se de schimbul acela de cuvinte mai mult decât își închipuia. Știi tu, locul în care Dumnezeu le-a rânduit să trăiască.

Copilul dădu din cap cu un aer serios, apoi declară:

– Ești amuzant.

Mica râse.

– Serios?

Băiatul dădu din cap, făcând să fluture șuvița ce îi cădea pe frunte.

– Da. Tu zici „să trăiaaască”. De ce nu zici „să trăiască”, așa cum zic eu?

Și iar, Mica se scărpină în cap. Exagerase accentul sudist, de dragul băiatului.

– Păi, bănuiesc că e din cauză că am crescut în Texas. Mai toți cei de acolo vorbeau exact ca mine.

Ochii băiatului jucau de bucurie.

– Îmi plaaaaaci, repetă el, imitând accentul lui Mica. Zâmbi larg, făcând gropițe în obrajii lui rotunzi. „Îmi plaaaaace” cum vorbești.

Mica se simți cucerit de băiat. Ce adorabil era! Oricine i-ar fi fost tată, sigur pierdea mult că nu făcea parte din viața copilului.

El îi întinse mâna.

– Eu sunt Mica. Cum te cheamă?

Băiatul puse mâna umedă și murdară în mâna lui Mica.

– Nicholas Allan Eldredge al Treilea. Mama îmi spune Nicky. Se aplecă spre Mica, punând mâna căuș la gură, ca pentru a împărtăși un secret. Sunt mic pentru vârsta mea.

Mica se ținu bine să nu râdă. Se sili să afișeze un aer serios.

– Hmm, ia să vedem. Să te văd în picioare, amice.

Băiatul se ridică, scoțând la iveală un pantof cu șiretul desfăcut și două șosete lăsate. Mica îl măsură din cap până în picioare, mângâindu-și barba gânditor.

– Ei bine, acuma, Nicky, pare-mi-se că ai dreptate. Picioarele tale ating pământul și tot ce trebuie. Asta-i cam tot ce-și poate dori un băiat.

Nicky râse și fața i se strânse de încântare.

– Îmi plaaaaace de tine.